
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

ZSOLTÁR 119 - XVI.

Zsoltár 119, 121-128

2015. 02.01.

IGEHIRETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: Efézusi levél 1. rész 3-10. vers

Imádkozzuk: Áldott légy, Mennyei Atyánk, minden kegyelemnek Istene. Áldunk és magasztalunk, hogy az időknél teljességében elbocsátottad testben Egyszülött Fiadat, a mi Urunk Jézus Krisztusunkat, akiben kijelentetted tökéletes akaratodnak titkát, és akinek vére által tökéletes és jó kegyelmedből megváltottál és megszabadítottál bennünket. Áldunk és magasztalunk, hogy elhívtál bennünket anyaszentegyházadba, hogy boldog reményünk van afelől, hogy majd egybeszerkesztesz mindeneket, mennyeieket és földieket, újra összekapcsolod életedet életünkkel, és jókedvedből, irgalmadból, kegyelmedből felemelsz bennünket az isteni dicsőségbe. Kérünk, segíts megmaradni azon az úton, amelyre állítottál, segíts, hogy hűségesek maradjunk, adj erőt, hogy ne tévedjünk el, ne engedjünk kísértésnek, vétéknek, bűnnek és halálnak. Kérünk, bocsásd meg szeretetlenségünket, hitetlenségünket, szívünk lázongásait, töröld el minden bűnünket. Mennyei Atyánk, erősíts meg bennünket azzal a záloggal, amit az Úr szent vacsorájában számunkra adsz. Érette, Krisztusért, a mi szabadítónkért, kérünk, hallgasd meg könyörgésünket. Ámen

Textus: 119. zsoltár 121-128. vers

Méltányosságot és igazságot cselekedtem; ne adj át nyomorgatóimnak!

Légy kezes a te szolgáért az ő javára, hogy a kevélyek el ne nyomjanak engem.

Szemeim epelkednek a te szabadításod és a te igazságod beszéde után.

Cselekedjél a te szolgálóddal a te kegyelmességed szerint, és a te rendeléseidre taníts meg engem!

Szolgád vagyok, oktass, hogy megismerjem a te bizonyosságaidat!

Ideje, hogy az Úr cselekedjék; megrontották a te törvényedet.

Inkább szeretem azért a te parancsolataidat, mint az aranyat, mint a legtisztább aranyat.

Igaznak tartom azért minden határozatodat, és a hamisságnak minden ösvényét gyűlölöm.

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Mióta a nagy magyar tudós kutató, Selye János, megírta első tanulmányait a stresszről, amely egy igen érdekes és bonyolult folyamat az emberi szervezetben, azóta vitatkoznak arról is, hogy szükség van-e a stresszre, és ha van szükségünk stresszre, meddig és mekkora mértékű stresszre van szükségünk. Van olyan gondolat, amely szerint egyáltalán nincs szükségünk stresszre, mert ha az embert ilyen hatás, nyomás, terhelés éri és elindulnak a szervezetben a védekező folyamatok, akkor a szervezet túlzásba eshet, az ellen-stressz túl nagy lesz s valójában abból lesz a baj. Mások azt mondják, hogy azért nem baj ha a növekedésben levő embereket, legalább tizennyolc éves korukig kiteszünk valami nagy terhelésnek, valami poroszos drillnek, kell ez a stressz, hogy a fiataloknak megtanulják a rendet, túlélő készítéseiük fölszabaduljanak. Én nem tudom ezt a vitát eldönteni, nem is akarom. Csak a régi mondást hadd idézzem: teher alatt nő a pálma. Ez is ezt fejezi ki tulajdonképpen, hogy valami terhelésnek kell lennie, hogy aztán az ember később nagyobb terheket tudjon elhordozni.

A múltkori zsoldárszakaszban arról hallottunk a zsoldáros nagy drámája kapcsán, hogy egy olyan nagy teher nehezedik a reá, hogy jólneveltségét, tapintatát veszítve kifakad belőle egy erős, számunkra talán megdöbbentő indulat. Mi, különösen az Újszövetség gyermekei, már olyanokat nem mondunk, mint amit az előző részben a zsoldáros kiáltott: gyűlölöm az állhatatlanokat, a kétszívűeket! Szólottam is néhány szót arról, miféle magyarázatokat tudunk ehhez a felkiáltáshoz hozzáfűzni, akár lélektani, erkölcsi, egzisztenciális szempontból. De az okát nem igazán árultam el, hogy mi váltotta ki, milyen körülmények váltották ki a zsoldárosból ezt a felkiáltást. Csak körülményeket fogalmaztam meg. Hadd ismétljem meg röviden ezeket: annyira szerelmes Istenbe, hogy valakit oda kell állítania ellentétként: őt szeretem, amazt meg gyűlölöm. Felhoztam a morális készítést is. Ez olyan erős a zsoldárosban, hogy feketén-fehéren akarja megmutatni a jónak és a rossznak a valóságát. S harmadjára már közel jutottunk a mai szakaszhoz is: egzisztenciális indokot is említettem. A zsoldáros reszket, fél, s ezt mondja: *megtapodod mindazokat, akik rendeléseidtől elhajolnak, mert az álnokságuk hazugság. Mint a salakot, mind elveted a földnek istenteleneit, azért szeretem bizonyosságaidat, borzad testem a Tőled való félelem miatt és félek a Te ítéleteidtől.* Ehhez még Ezékiel próféta jövendölését idéztem, aki arról beszél, hogy bár már összeomlott Isten népe, már megsemmisült minden, s bár félre van vetve, mint a haszontalan, meddő kohósalak, de Isten eljön, összegyűjti a salakot (ami már nem jó semmire), s még egyszer kohóba veti, még egyszer megégeti: hátha van benne valami. Ez az, amiért a zsoldáros azt mondja: borzadok az Isten ítéletétől. És reszketek, félelem és reszketés tölt el. Hogy mi ennek az állapotnak az oka, mi idézi ezt elő, arról hallunk a mai szakaszban. (De kérem, az előző rész nagy drámáját mindenki vegye figyelembe.) Arról beszél most a zsoldáros, így kiált fel rögtön: *méltányosságot és igazságot cselekedtem, ne adj át nyomorgatóimnak!* Egy peres helyzetről van szó. Igen. Ki kell mondanunk, hogy van abban valami gondviselésszerű, valami isteni pedagógia (még ha nem is mindig szeretjük ezt a pedagógiát), hogy Isten időnként megengedi (mitöbb, utólag visszatekintve látjuk, nemhogy megengedte, hanem egyenest

belevisz bennünket abba), hogy peres ügyünk legyen. Olykor éppen valami peres ügyünk révén tanít meg bennünket Isten igazán félni, — igazán félni az Ő ítéletét. Vagyis, mielőtt még eljönne az a pillanat, amitől annyira reszket és fél a zsoltáros, mert nem szeretne odaállni Isten ítélőszéke elé, azelőtt egy másik ítélőszék előtt is meg kell állnia. Azt nem mondom, hogy ez a főpróba, hanem inkább valamire megtanítgat bennünket Isten ezzel.

A zsoltáros, úgy tűnik, itt egy fiktív pert indít önmaga ellen. Vannak helyzetek, testvérek, amikor szorongató, nehéz helyzetben levő embereknek – sok esetben lelkipásztoroknak! –, amikor vádolják őket, azt szoktam tanácsolni: indíts magad ellen eljárást. Panaszold be magadat, idéztesd magad bíró elé, s ha aztán a bíró tisztázott, mert ártatlan vagy, dugd le azt az ítéletet ellenfeled torkán. Mert tudjuk, a rágalom természete olyan, hogy akinek azt a nyakába akasztották, le nem veszi onnan; akit kabátlopás ügyébe kevertek, akit megsusároltak, jaj nagy bajban van, mert ha hallgat, akkor azt mondják: azért hallgat, mert vaj van a fején, ha meg védekezik, azt mondják: lám, van ott valami, védekezik. Nem tudunk mi ezekből a helyzetekből jól kijönni. Ez is itt olyan helyzet, amiből nem lehet jól kijönni, csak gyorsan.

A zsoltáros tehát mintegy pert indít önmaga ellen. Odaáll Isten elé és ilyen bátran mondja: *méltányosságot és igazságot cselekedtem*. Kedves testvérek, csak így, ilyen bátran odaállni Isten elé, ilyen önbizonyítványt tartani elé, hogy ti. méltányos és igazságos voltam, – nagy bátorság, nagy rizikó. De érezzük a zsoltáros szavából, hogy nem önhittségből beszél. Szorult helyzetben van. Hadd utaljak korábbi szakaszokra, emlékezzünk: például a 23. versben azt mondja: *Uram, taníts meg engem a Te utadra és igazságodra, mert összeültek ellenem a hatalmasok*. Akkor elmondtam annak a versnek a magyarázatánál, hogy ez az összeülés nem kupaktanácsot jelent, hanem a bíróság összehívását. Perrendtartásra összegyűltek ellenem a hatalmasok. A 84. versben így kiált a zsoltáros: *Uram, mikor tartasz a hatalmaskodók, és a kevélyek felett ítéletet?* Mikor tartasz ítéletet felettük? Emlékeztek kedves testvérek, elmondtam ennek kapcsán, hogy az Isten emberének sok esetben az lehet a legmélyebb kérdése, hogy *mikor ér véget a baj*. Uram, mikor tartasz felettük ítéletet, mikor jön el az a pillanat, amikor azok, akik a Te törvényedet két lábbal tapodják, akik kiforgatják igazságodat, akik a legszentebb dolgokból csúfot űznek, akik hatalmaskodnak a világban, ráülnek a szegények, a kiszolgáltatottak, az özvegyek, az árvák fejére, - ítéletre mennek?! Uram, mikor lesz itt rend?

S most mintha a zsoltáros nem bírná kivárni az időt, hogy mikor lesz ez, hanem elébe megy, és – odaáll... a vádlottak helyére. És pert indítat maga ellen és provokálja az ítéletet. Így kezdi: *méltányosságot és igazságot cselekedtem, ne adj át nyomorgatóimnak, légy kezes a Te szolgáért az ő javára, hogy a kevélyek el ne nyomjanak engem*. Istent kéri fel kezesnek. Megdöbbenő ez. Az imént idéztem a 84. verset: Uram, mikor tartasz ítéletet? De a 23. versben is Isten ítéletes közbeavatkozását kívánja. Ám itt nem azt mondja, hogy Uram, összegyűltek ellenem a kevélyek, a hatalmasok, megvádoltak, kiforgatnak, megsemmisítenek, lenyomnak, – lépj fel mindenek igaz ítélő bírájaként!! Hanem egy olyan jogi eljárásra utal, amit ma is ismerünk, ámbar többnyire inkább a pénz világból, meg a hitelek

világából. Azt mondja: Uram, lépj fel kezesként! Nem bíróként, hanem kezesként! S ez, kedves testvérek, hadd mondjam ki: döbbenetes. Kezesként lépj fel Uram! A mi szívünk arra hajlik, és úgy hajlik, ahogy várjuk szent reménységgel Jézus Krisztust, aki léssen eljövendő ítélni eleveneket és holtakat. Uram, mikor tartasz ítéletet? Elég volt már, elég volt már ebből a világból, elég volt már a hatalmaskodásból, elég volt az igazságtalanságból, elég volt már abból, hogy a legszentebb dolgokat sárba tapossák, elég már abból, hogy szájba verik azokat, akik melletted, az igazság, a jóság, a szépség és a szentség mellett szólnak! Elég volt már abból, hogy a legdémonibb dolgok ülnek a csúcson! Hát várjuk, várjuk az Adventurus-t, a mi Urunk Jézus Krisztusunkat, tegyen ítéletet élők és holtak fölött. Mikor jössz el - ítélni?!

De mit mond itt a zsoltáros? Uram, légy kezesem! Tudjátok, mit jelent ez, kedves testvérek? Aki kötött már bankszerződést és beírt valamit a szerződésbe fedezetül, például, beírta a lakását, a vagyonát, vagy beírta az életét, és aztán elakadt a visszafizetnivalóban és megjelent a végrehajtó, és vitte házát, autóját, életét, az már sejti, hogy miről beszélék. Ha valaki úgy szerződött, hogy valakit beírt kezesnek, az pedig azt jelenti, hogy ha nem tud fizetni, fizet helyette a kezes. A Példabeszédek könyve lépten-nyomon attól óv bennünket, hogy kezesseget vállaljunk. Mély és bölcs tapasztalatból mondja ezt. Hány barátság ment tönkre emiatt, hány család élete robbant fel emiatt, hány rokoni kötelék szakadt meg, mert valaki kezesseget adott, és akinek adta, nem tudott fizetni és a kezeshez jött a végrehajtó? Ez a törvény: valakinek fizetni kell. Nem vagyok híve a szlengre fordításnak, de a Példabeszédek tanítását jobban értjük, ha így mondom: a kezes viszi el a balhét. S mit mond itt a zsoltáros? Figyeljük: méltányosságot, igazságot cselekedtem, ne adj át nyomorgatóimnak, *légy kezes a Te szolgádért!* Isten legyen a balek, Isten vigye el a balhét? – micsoda helyzet ez, kedves testvérek?! Igen, így kiált a zsoltár. És nem pimaszság ez, mert hozzátoldja kéréséhez: *cselekedj a Te szolgáddal kegyelmességed szerint, rendeléseidre taníts meg. Szolgád vagyok, oktass engem, hogy megismerjem bizonyosságaidat.* Majd így szól: *ideje, hogy az Úr cselekedjék!*

Ez a felkiáltás (ideje, hogy az Úr cselekedjék!) megint arra emlékeztet bennünket, amit a 23. és a 84. versben olvastunk, és majd később is fogunk a zsoltárban hallani, és amit hallunk a prófétáktól, hallunk a szent emberektől is: *mikor* Uram, mikor jön el a Te igazságod, mikor támad fel a Te napod? *Ideje*, hogy az Úr cselekedjék. De a zsoltárosnak ez a türelmetlen felkiáltása immár nem bosszúállásra való várakozás, mert teljességgel átszínezi az iménti kérése: Isten álljon a helyére kezesként! Várunk Isten teljes igazságának a kibontakozására – és esdeklünk, hogy Isten legyen a kezesünk legnehezebb perünkben! A szívünkben is együtt kell tartani ezt a kettőt. Igen, várjuk az Isten ítéletét, imádkozunk érte. Ne féljete, kedves testvérek, imádkozni azért, hogy jöjjön el a mi Urunk Jézus Krisztusunk, és tegyen ítéletet élők és holtak fölött. Ne legyünk álszemérmesek. Ne hallgassátok azt az ócska muzsikát, amit kétszáz éve füttyölnek a fülünkbe az ateisták meg az istentelenek, hogy mi valami bosszúállásra vágyó keresztyének volnánk! Egyszer olvastam egy könyvet, valami ateista testvér írta a Mennyei jelenések könyvéről, mondván, hogy az nem egyéb, mint az elnyomott keresztyén agrárproletá-

rok bosszúvágyának mennyei kivetítése. Nahát, tényleg? De ha halljátok is ezt a muzsikát (pontosabban, vádat ellenünk), a másik oldalról ellenanyagként, ellenstresszként halljátok azt is, amit most a zsoltáros mond, és vegyétek a szívetekbe, mert az evangélium titka van ebben, amikor így kiált: *légy kezes a Te szolgádért! Ideje, hogy az Úr cselekedjék.*

Mikor van itt az az idő? A zsoltárok ezt a megjegyzést, hogy: „ideje van”, egészen különös szóval fejezik ki. A héber nyelvben ez inkább afféle rámutató szó. Úgy is lehetne fordítani, hogy: itt! Vagy: íme! Vagy: ez! Kis unokám beszélni tanul, valószínű, hogy tanár lesz belőle, nagyon tud kérdezni. Soha nem mondja semmiről, hogy mi volna, holott tudja, hanem kézen fogva odavezet és azt mondja mutogatva: ez, ez...!, és akkor nekem kell mondanom, hogy ez: villanykapcsoló, ez: szék, ez: könyv, ez, ez..., szépen mindent végigkérdesz. Most nem kérdésben, hanem állításban így hangzik a szó: ez! Ez az, Uram, ez az itt: itt az idő, hogy cselekedj. Ez itt az idő, hogy cselekedj! Ugyanezt a szót használja a zsoltáros, mikor a nyomorúság *idejéről* beszél. Vagy amikor azt mondja: hívj segítségül engem a nyomorúság *idején*, (50. zsoltár. De kedves igénk ez!) és én megszabadítalak téged, és te dicsőítesz engem. A 110. zsoltár a szükség *idejéről* beszél. Mikor van itt ez az idő? A Prédikátor könyvének harmadik részében is pontosan ugyanez a szó áll, amikor sorolja a prédikátor bölcsen, higgadtan, szárazon: mindennek rendelt *ideje* van, *ideje* van az ég alatt minden akaratnak, *ideje* van a születésnek, *ideje* van a meghalásnak, *ideje* van az ültetésnek, *ideje* a kiszaggatásnak, *ideje* a megölésnek, *ideje* a rontásnak, *ideje* az építésnek, *ideje* a sírásnak és *ideje* a nevetésnek... Nem is sorolom végig, csak jelzem, a prédikátor színjőzán, bölcs felsorolásában egyet nem olvasunk. Azt nem olvassuk, amit a zsoltáros mond: *ideje van az Úr cselekvésének*. A Prédikátor csak azt sorolja fel, hogy a mi életidőnkben minek van meg az *ideje*. Mert mindennek megvan az *ideje*. Hiába állítjuk hátrébb vagy éppen előrébb az óramutatót, hiába készítünk magunknak naptárakat és terveket, családi tervet, élet-tervet, munkatervet, ötéves tervet, száz éves tervet, kölcsön-visszafizetési tervet, kertésási tervet (tele van az életünk tervvel!), – észre sem vesszük, nem is érzékeljük, a Prédikátor sem mondja, hogy mikor van *ideje* az Isten cselekvésének. Ám a zsoltáros fölkiált, és kimondja, azt mondja: *ideje, hogy az Úr cselekedjék*. Miért is? Mikor is. Miből össze ez a rámutatás: ez, ez itt az idő? Íme a válasz: *mert megrontották a Te törvényedet*.

Ez az a helyzet Isten gyermekeinek életében (nagy és drámai pillanat ez), amikor szabad, belátó és bölcs szívvel magunk fölé emeljük az Isten törvényét és kimondjuk, hogy több a törvény, mint én vagyok. Nehéz pillanat ez. Nem tudjuk mindig kimondani. Mert inkább úgy szokott lenni, hogy nehéz nekünk a törvény, megrettent bennünket a törvény, megbénít bennünket a törvény. Ha törvény van, akkor nem csináltunk azt, amit akarunk, - és magunkat visszük oda Isten elé: Uram, könyörülj rajtam, Uram, ments meg engem, Uram, oldozz fel engem, Uram, adj nekem kimenetet, Uram, ne torold meg, hogy törvénszegő voltam! Sok-sok ilyen kérésünk van. És bizony, így is indult ez a szakasz. Azt mondja a zsoltáros: állj mellém kezeseként, fizess helyettem, ródd le az árat, hogy kiszabaduljak ellenségeim kezéből! De amikor föleszmél és fölkiált: Uram, valóban eljött az *ideje*, hogy

cselekedj, akkor már nem azt mondja, hogy érettem cselekedj, hanem azt mondja: Uram, lépj fel, mert ha nem lépsz fel, akkor mindennek vége van, mert két lábbal tapossák a Te törvényedet. Megsemmisítették törvényedet. A törvényt, amiről hallottuk, hogy ez az út, a törvényt, amiről hallottuk, hogy ez a kapu, amelyen át Isten világába beléphetünk, a törvényt, amelyről hallottuk, hogy ez a szabadság jó rendje, a törvényt, amelyről hallottuk, hogy az élet szent szabálya, földre tapossák. Ideje, hogy az Úr cselekedjék.

Mikor van itt ez az idő? Bizonyos vagyok benne, hogy érzékenysége, törvényszerete, tapasztalata, és stresszhelyzete alapján, igen változóan tudjuk úgy érezni, hogy *ideje*, hogy az Úr cselekedjék. Lépjön fel Isten, álljon mellém kezesként, mentesítsen engem az ítélet alól. Bár sóhajunk Krisztusra utal, de ki-ki másképp érzi az időt. Mégis, hadd idézzek két igét, melyek segítenek sóhajunkat és sürgetésünket egybetartani. A sóhaj, ismétlem, ez: állj mellénk kezesként! A sürgetés pedig ez a türelmetlen kiáltás: ideje, hogy az Úr fellépjen és cselekedjen!

Először, ezt a különös, sajátos szót, hogy „ideje van”, görögül egyszerűbben mondjuk, mint héberül. Görögül ez a kairoosz, – a minősített idő, az alkalom, a sajátos idő. Ezt először akkor olvassuk, amikor Noé kibocsátja a galambot a bárkából, és azt írja a szentíró: *alkonyat idején* visszatért a galamb, csőrében olajjaggal. Itt olvasható először ez a szó, hogy ideje - idején. Nem olyan idő ez, amit a kronométeren mérünk. Nem pusztá a reggel, nem pusztá a dél, nem a nappal adott szakasza, nem az éjszaka, hanem: *az az idő*. Másodszor az Efézusi levélből már olvastam azt a szakaszt, ahol Pál apostol a szabadító Istent magasztalja és azt mondja, Isten kinyilatkoztatta az idők teljességére nézve, hogy Jézus Krisztusban egybeszerkesztte magának mindeneket, mennyieket és földieket... Ez az az idő. E között a két idő között élünk. A vízözön után kezdődik (újra) az embervilág élete, s tart addig, amíg a megváltó és szabadító Krisztus eljöttével, Isten üdvözítő akaratának végső beteljesítésével majd egybeszerkesztetik minden. Minden, amit az ember szétszedett, minden, amit az ember széttaposott, darabokra tört, - akkor Isten törvénye is egybeszerkesztetik, s újra a látható lesz: az a szeretet élettörvénye. És egybeszerkeszt Isten mennyeit és földit. Addig, kedves testvérek, ha ugyan közeledünk Istenhez és nem távolodunk Tőle, addig, biztos vagyok benne, hogy ott lesz a szívünkben és életünkben ez a két indulat, ez a két kérdés. Egyrészt ez: *légy kezes a Te szolgálóért!* És mi ebben alázattal tanuljuk az evangélium nagy titkát, ahogyan a mi egyetlen igaz kezesünk, a mi Urunk Jézus Krisztusunk odaállt a helyünkre és megadta az árát minden bűnünknek. És ott lesz, másrészt, a szívünkben a másik indulat is: *ideje, hogy az Úr cselekedjék!* Mert törvénye széttapostatott, mert igazsága a porban hever, mert szabadításra vár minden szolgálója és minden gyermeke. Hogy személyesen kinek-kinek mikor van itt ez az idő, arra megtanít a prédikátor. De hogy együtt mindannyiunknak, Isten gyermekeinek mikor van itt ez az idő, arra az Efézusi levél tanít meg magasztaló soraival: az időknek teljességében, amikor Isten egybeszerkesztte magának mindeneket, mennyieket és földieket. Csatlakozom azokhoz a pszichológusokhoz, akik azt mondják: nem baj, ha olykor stressz ér. Hogy tudjuk bátor szívvel, jó lélekkel kiáltani: Uram, légy az én kezesem, - és tudjuk epekedő szívvel kiáltani: ideje van, hogy az Úr cselekedjék. Ámen

Imádkozzunk!

A szorongottakért, magukra maradottakért, ártatlanul megvádoltakért, megrágalmazottakért, üldözöttekért, sokakért kérünk Mennyei Atyánk, légy kezesük. Te, aki az Úr Jézus Krisztusban örökkévaló szeretetedből kezeséget adtál, légy kezesük nyomorúságukban. Te, aki Jézus Krisztus halála, feltámadása által minden bűnt eltöröltél, légy kezesese elesetteknek, szorongatottaknak, megvádoltaknak, üldözötteknek. Légy a mi kezesünk, mert Tőled szeretnénk megtanulni igazságot, jót cselekedni, méltányosan ítélni, szereteted törvényét hűséggel betölteni. Alázatos szolgálóid vagyunk, kérünk, ne hagyd el a Te szolgálóidat, hanem inkább taníts utadon járni, mindig az életet választani és abban megmaradni.

Urunk, szívünk sokszor tele van a felkiáltással: itt már az ideje, hogy cselekedj! Hívunk és várunk, teljesítsd igazságodat, töltsd be szeretetedet, ragyogtasd ránk szentségedet, óvj meg bennünket hűségedben, állíts bennünket szilárd ígéreteidre s adj élő reménységet, amely soha meg nem szégyenít. Urunkért, kezesünkért kérünk, hallgass meg bennünket.

LEJEGYZTE: VÁSÁRHELYI PÉTER,
KIADJA: BUDAHEGYVIDÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG
WWW.BUDAHEGYVIDEK.HU